

Čarobník Demeter Máryšuk Demeter

Ivona Březinová
ilustrace
Miro Režisko

Začarovaná trieda

PERFEKT

Pisňakuk Demeter Publifik Čarumblem Demeter

Čarobník Demeter Máryšuk Demeter

Ivona Březinová
ilustrácie
Miro Rešiško

Začarovaná trieda

Ivona Březinová
ilustrácie
Miro Režiško

Začarovaná trieda

Text © Ivona Březinová
Translation © Gabriela Futová
Illustrations © Miroslav Regitko
Design © Pavol Janoško, Zuzana Katrušinová
Slovak edition © Perfekt 2012

Začarovaná trieda

Kniha vyšla s finančným príspevkom Ministerstva kultúry SR.

Kniha vyšla v spolupráci s Českým centrom v Bratislave.

Autor textu: Ivona Březinová
Preklad: Gabriela Futová
Ilustrácie: Miroslav Regitko
Grafická úprava: Pavol Janoško, Zuzana Katrušinová

Editorka: Magdaléna Gocníková
Jazyková úprava: Katarína Trgová

Vydal Perfekt, a. s., Karpatská 7, 811 05 Bratislava, ako svoju 616. publikáciu
a ako 23. publikáciu v edícii Fífikova knižnica.
Prvé vydanie
Rok vydania 2012

Zalomenie a príprava tlačových podkladov: Pavol Janoško, Štúdio Perfekt
Tlač: Tlačiareň P + M Turany

ISBN: 978-80-8046-579-7

Čary, máry, fuk

Čo sa týka triedy, nuž, bola to trieda pekná. Celá biela s veľkou čiernou tabuľou a farebnými obrázkami na stenách. Na zemi stálo dosť lavíc a dvojnásobný počet stoličiek. Bolo to však úplne na figu, lebo tá trieda bola celkom, ale celkom ľudoprázdna.

„Tak, deti, vediem vám nového spolužiaka,“ povedala pani učiteľka Oriešková, sotva vstúpila do dverí. „Dúfam, že... že... Kde sú všetci?“ zabľabotala zúfalo a nechápavo sa obzerala po celej miestnosti.

„Tu!“ pípla jedna školská aktovka.

„Tu som,“ ozval sa kvetináč s kvitnúcim kaktusom.

„Tu, pani učiteľka, tu,“ ozvalo sa z nástenky s násobilkou.

Pani učiteľka nechápavo pokrútila hlavou a so vzdychom si sadla na stoličku.

„Au!“ vykrikla stolička a nohy sa jej pod tou ťarchou podlomili.

Pani učiteľka radšej chytro vstala a ospravedlňujúco riekla:

„Prepáč, stolička, ja viem, že som ťažká. Mala by som držať diétu.“

„Ale ja nie som stolička, ja som Anička Veselá,“ ozvalo sa veselo. Ako aj inak, keď to bola naozaj Anička a tá je Veselá stále. Aj keď dostane päťku z diktátu.

Pani učiteľka len zalapala po dychu a pomyslela si: No toto, keby ma tak pristihol pán riaditeľ, ako tu posedávam po deťoch. A rodičia tej Aničky ešte povedia, že som si na ňu, chuderku, zasadla. A čo ten nový žiak? Čo si pomyslí on?

Lenže po novom žiakovi, ktorý mal stáť vedľa pani učiteľky, nebolo v triede ani stopy. A potom buchli dvere **tresk-plesk** a trieda bola odrazu úplne, ale úplne plná detí.

„Čo to bolo?“ pýtala sa pani učiteľka.

„Čo to bolo?“ pýtali sa deti.

Ale vtom buchli dvere druhý raz a pred tabuľou zrazu stál chlapec. Vlasy mal černejšie ako tá tabuľa a gúľal očami, akoby niekoho hľadal.

Tresk-plesk, tresli znovu dvere a pani učiteľka si pomyslela: Dnes je teda poriadny prieveň, a rýchlo podišla k oknám, priškripnúť im krídla, aby sa už neotvárali.

Lenže keď sa otočila, nestál pred tabuľou nový žiak, stáli tam rovno dvaja, a než by ste povedali fuk, stáli tam dokonca traja. Jeden ako druhý, a ten tretí sa odlišoval iba tým, že mal tie svoje čierne vlasy úplne kučeravé.

„Dobrý deň,“ pozdravila pani učiteľka slušne, ako sa na učiteľku patrí, a pretrela si oči, aby zahнала trojité videnie.

Ibaže trojité videnie nezmizlo, ani keď si pani učiteľka napravila okuliare. Traja chlapci postávali pred tabuľou, ako keby sa nemohli

rozhodnúť, či ich je už dosť. Pani učiteľka veru aj očakávala ďalšie zlovestné buchnutie.

To však neprišlo. Naopak. Do triedy ticho, celkom potichu, vošiel pán riaditeľ a dvere pritom ani len nezavrzgali v pántoch. Bodaj by aj nie, pána riaditeľa sa v škole bojí každý.

„Sadnite si, deti,“ povedal spokojne, keď ho trieda pozdravila zborovým postavením sa. „Prišiel som sa pozrieť na nášho nového žiaka.“

„Oni sú traja, pán riaditeľ,“ zašepkala pani učiteľka snaživo. „Traja, pozrite.“

„Hm, hej,“ povedal pán riaditeľ a roztržito si pošúchal zarastenú bradu. „Ale prihlásený bol len jeden, pani kolegyňa. Keby mali prísť traja, to by som si určite pamätal.“

„Tak, ako sa, chlapci, voláte?“ opýtala sa pani učiteľka a pozrela na nových žiakov skúseným učiteľským okom.

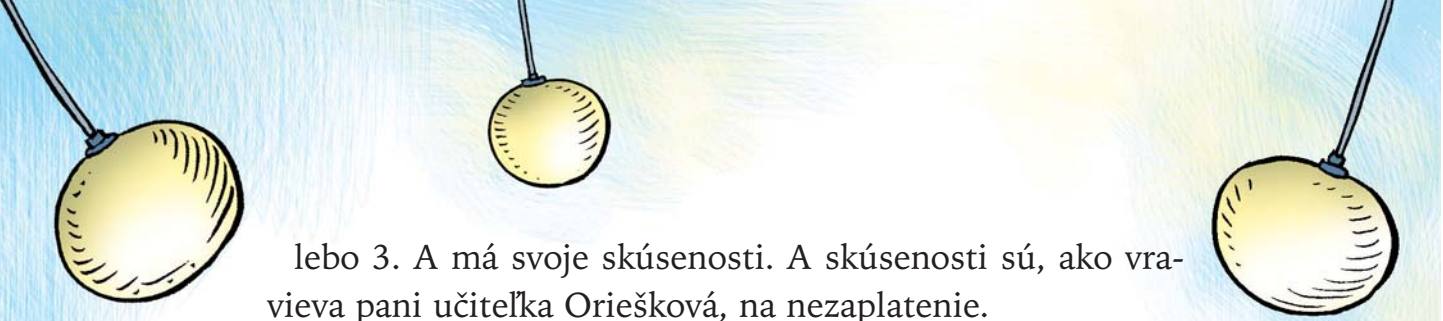
Zdali sa jej nejakí šibalskí. Všetci traja boli počerní a čiernymi očami s hustými dlhými mihalnicami sa zvedavo rozhliadali po triede. Vlasy mali čierne fakt ako tabuľa. A to už bola nejaká čerň, pretože tabuľu v 3. A nedávno krásne nanovo natreli.

Len či nemajú čierne aj svedomie, zišlo na um pani učiteľke. A spomenula si na Aničku Veselú, premenenú na stoličku a na ostatné čudné veci v triede.

Chlapci mlčali. Očividne sa im do žiadneho predstavovania nechcelo. Boli síce traja, ale tých ostatných, čo na nich tak vyvaľovali oči, tých bolo tridsať. A každý tretiak už dávno vie, že to je desaťkrát viac.

„Hádam by ste sa nehanbili, chlapci,“ zahrnel pán riaditeľ, ale zatiaľ iba naoko. Keby to bolo naozaj, bolo by to na obe oči. To už 3. A vie, to už 3. A naozaj pozná,

lebo 3. A má svoje skúsenosti. A skúsenosti sú, ako vra-
vieva pani učiteľka Orišková, na nezaplatenie.

Traja noví žiaci mali asi tiež svoje skúsenosti. Mrkli na seba, potom ten prvý postúpil o krôčik dopredu a riekol tak, aby to všetci počuli:

„Ja som Čáryfuk.“

„Ktorý Čáryfuk?“ chcela vedieť pani učiteľka. „Peter Čáryfuk alebo Pavol Čáryfuk, alebo azda Michal? Musíš nám, chlapče, povedať celé meno. Pozri, ja som Eva Orišková, a ty?“

„Ja som Čáryfuk Demeter,“ upresnil chlapec.

„Čáryfuk Demeter?“ začudoval sa pán riaditeľ a spýtavo pozrel na pani učiteľku. „Čo je to za čudné meno? A ty? Ako sa voláš ty?“ obrátil sa na druhého chlapca.

„Ja som Máryfuk,“ povedal ten druhý. „Máryfuk Demeter.“

Trieda udivene mlčala.

„Čudné,“ vyhlásil pán riaditeľ a s obavami sa pozrel na toho tretieho.

„A teba volajú ako?“

„To bude Publifuk, uvidíš,“ zašepkal Jakub Alanovi.

Lenže tretí chlapec sa trochu neisto rozhliadol po triede a zamrmlal:

„Ja som Pišťafuk Demeter. Zvyknú ma však volať Fuky.“

Malá Emka, ktorá sedí hneď v prvej lavici, to už nevydržala a vyprskla. Všetci sa začali smiať a tri páry čiernych očí pred tabuľou sa zamračili.

„Vedia rodičia, že máte také čudné mená?“ opýtala sa pani učiteľka úplne od veci, pretože všetci rodičia predsa vedia, ako sa volajú ich deti.

„No áno,“ snažil sa pán riaditeľ zachrániť situáciu. „Ako sa, chlapci, volajú vaši rodičia?“

„Čajrumbum Demeter a Cukorkáva Demeterová,“ vyhlásili traja noví žiaci zborovo.

Pán riaditeľ si vreckovkou utrel spotené čelo a radšej povedal, že má ešte nejaké povinnosti v 5. B.

„Sadnite si,“ povedala pani učiteľka, keď sa za pánom riaditeľom nehučne zatvorili dvere. Traja noví žiaci zamierili k poslednej lavici v strede triedy. Dvaja z nich sa posadili vedľa seba a kučeravý Fuky sa uvelebil na podlahe pod lavicou.

„Ale to sa takto nedá, aby si v škole sedel na zemi,“ povedala mu pani učiteľka prísne. Lenže keď sa rozhliadla po triede, zistila, že v nej žiadne iné voľné miesto nie je.

„Cez prestávku poprosíme pána školníka, aby nám priniesol ešte jednu lavicu. Zatiaľ si, chlapče, sadni na moje miesto.“

Pani učiteľka povedala *chlapče*, pretože jej mená tých žiakov spôsobili v hlave poriadny zmätok. Oslovením *chlapče* sa nedalo nič pokaziť.

Fuky sa teda posadil na miesto pani učiteľky a zvedavo si prezeral deti pred sebou.

Vinckovi sa zdalo, že sa ten nový chalan tvári nejakou priveľmi dôležito a potajomky na neho vyplazil jazyk. A čo sa nestalo? Pišťafuk Demeter, zvaný Fuky, máličko nadvihol obočie, potom tíško **luskol** prstami a v nasledujúcej chvíli si už Vincko zdesene držal ústa. Jazyk mu nie a nie vojsť naspäť.

„Zatvor ústa, Vincent,“ prikázala mu pani učiteľka, keď si všimla, ako čudne sa tvári. „To sa patrí vyplazovať pri vyučovaní jazyk? Vyzeráš ako chameleón, keď loví muchy.“

Všetky deti sa okamžite so záujmom pozreli, ako vyzerá chameleón, keď loví muchy, ale Vincko len vydesene lapal po dychu a gúľal očami sem i tam.

„Okamžite zatvor tie ústa!“ rozkázala pani učiteľka ešte prísnejšie.

„Asi mu to nejde,“ snaživo sa ozvala vedľa sediaci Eliška. „Myslím, že ak by sa dalo, už by ich zavrel.“

„Tak ono sa to nedá?“ začudovala sa pani učiteľka. „Ako teraz budeš rozprávať? A ako budeš jesť? Tuším dnes máme v školskej jedálni na obed rezeň so zemiakovým šalátom, ale ty tam ani nechod, pretože s vyplazeným jazykom sa ešte nikdy žiadny človek nenajedol.“

Vincko smutne zvesil hlavu, ale po chvíli sa ozvalo tiché **lusknutie** a jazyk mu sám od seba skočil do úst, len to tak mľasklo.

Už-už chcel začať žalovať, ale výhražný pohľad Fukyho ho včas zarazil.

Konečne zazvonilo. Pani učiteľka odišla do zborovne na kávu a deti sa zhrčili okolo nových spolužiakov.

„Hej! Vy ste trojčatá?“ pýtal sa Jakub a akoby vo vytržení hľadel z jedného chlapca na druhého.

„Naozaj sa vaša mama volá Cukorkáva?“ zaujímalo Elišku.

„A pije kávu? S cukrom?“ pridala sa Magdalénka. „Moja mama si kávu nesladí,“ dodala dôležite. „Aby bola štíhla.“

Tí traja chvíľu mlčky počúvali, ale potom povedali, že sú naozaj trojčatá, že sa ich mamka naozaj volá Cukorkáva Demeterová a pije sladenú kávu a tatko sa fakt volá Čajrumbum Demeter a pije čaj, ale bez rumu.

Deti mali ešte kopec ďalších otázok, lenže zase zazvonilo a začala sa matematika.

Pani učiteľka vyvolala k tabuli Čáryfuka Demetera a nadiktovala mu úplne jednoduchý príklad. Lenže Čáryfuk sa pri tabuli tváril, akoby nevedel narátať do päť, a tak ho pani učiteľka poslala na miesto.

Ani Máryfuk sa nevyznamenal a pani učiteľka povedala, že sú jeden za osemnásť a druhý bez dvoch za dvadsať. Ale predsa vyvolala aj Fukyho.

A to nemala robiť, pretože jej nádeje na matematické schopnosti nových žiakov boli definitívne preč. Fuky totiž nedokázal príklad na

tabuľu ani poriadne napísať. Pani učiteľka si pomyslela, že to s tým skúšaním ide od desiatich k piatim a radšej vyvolala Elišku Líškovú, o ktorej vedela, že vypočíta úplne, ale naozaj úplne všetko.

„Kam ste, chlapci, chodili do školy predtým?“ opýtala sa potom zvedavo tých nových.

„V Melníkovciach,“ odpovedal Čáryfuk.

„A v Melníkovciach matematiku nevyučujú?“

„Vyučujú,“ priznal Máryfuk. „Ale my sme tam boli iba štrnásť dní,“ dodal Fuky.

„No dobre. A kde ste bývali predtým?“

„Vo Vlasaticiach a predtým v Dobroviciach a ešte predtým v Lúkoviciach a predtým v Novej Hore a predtým v Klobúkovciach a...“

„Stačí, stačí,“ volala pani učiteľka a zdesene si zapchávala uši. „Koľko škôl ste vlastne za dva a pol roka vystriedali?“

„Asi... jedenásť,“ odpovedal Čáryfuk váhavo.

„Ale nie, bolo ich dvanásť,“ namietol Máryfuk.

„Možno aj trinásť,“ ozval sa Fuky a pani učiteľka, ktorá už vedela, ako na tom tí traja s matematikou sú, len zalomila rukami.

„A prečo sa, chlapci, tak často sťahujete?“

„My sa nestahujeme,“ namietol Čáryfuk.

„My sa len presúvame z jedného miesta na druhé. Podľa toho, kde majú naši práve kúzelnícke vystúpenie,“ pridal sa aj Máryfuk.

„A keď mamka s tatkom pol roka čarovali v Nemecku, nechodili sme do školy vôbec,“ doplnil bratov Fuky.

V triede zašumelo. Teda, pol roka nechodiť do školy, to musí byť nádhera! Žiadne úlohy, žiadne skúšanie, komu by sa to nepáčilo?

Pani učiteľke Oriškovej by sa to určite nepáčilo. Čo by si počala, keby celý polrok nemala v triede ani jedného žiaka? Buď by sa musela s pani učiteľkou Maláčovou strieďať v 3. B, alebo by ju poslali do dôchodku. A to nechce, pretože si ešte taká stará nepripadá. Vďačne sa preto rozhladla po triede, kde sedelo tridsať detí, ktoré sa nechystali ani do Nemecka, ani nikam inam, a začala ich učiť odčítanie dvojčiferných čísel.

Letajúce čítanky

Na druhý deň, keď Čáryfuk, Máryfuk a Fuky Demeterovci prichádzali ku škole, ozvalo sa odniekiaľ z kríkov:

**„Traja malí cigáni
čierni sú aj na dlani!“**

Chlapci zastali.

„My nie sme cigáni, ale Rómovia!“ vykrikol Čáryfuk a zlovestne sa rozhliadal.

„A vôbec nie sme čierni,“ dodal Máryfuk, „iba čiernovlasí.“

Fuky nepovedal nič, len si pozorne obzeral dlane. Boli zaľúľané, ako nimi pred chvíľou šúchal po zábradlí. Ale keď sa na ne máličko napľulo, objavila sa pod špinou svetloružová koža. Fuky si teda spokojne strčil ruky opäť do vreciek, a pretože vysmievača nebolo vidno, všetci traja pokračovali v ceste.

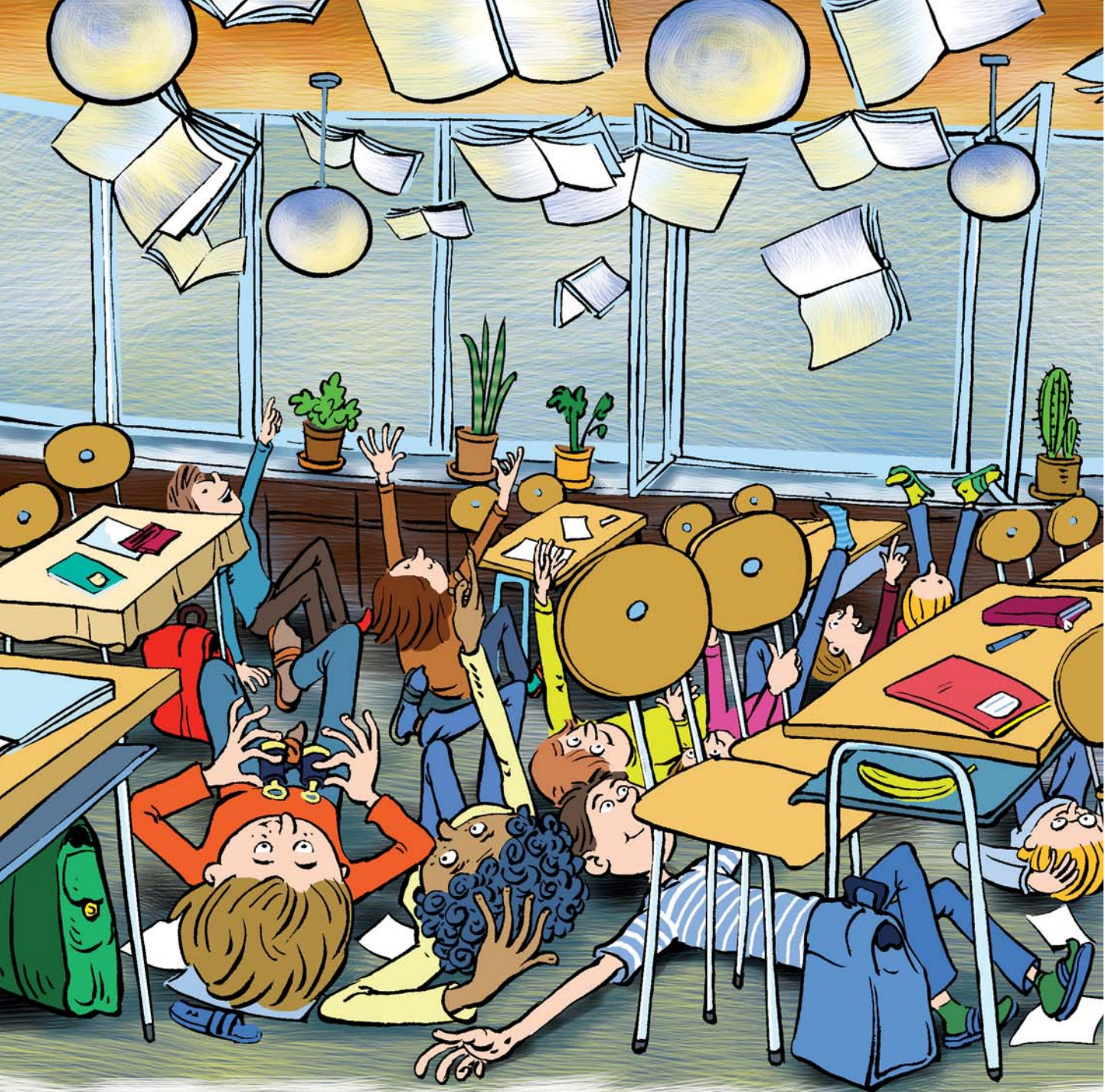
V triede už bola lavica navyše, Fuky by si teda mohol pokojne sadnúť na svoju stoličku. Po chvíli zaváhania sa však znovu uvelebil na dlážke pod lavicou. Cítil sa tam najlepšie. Mal odtiaľ pekný výhľad a sám si pritom pripadal ukrytý pred nepriazňou malej násobilky aj tvrdých a mäkkých spoluhlások.

Lenže pani učiteľka ho tam veľmi skoro objavila.

„Okamžite si sadni na stoličku!“ prikázala mu prísne. „Neviem síce, kedy sa budete zasa niekam sťahovať, ale kým chodíš do tejto triedy, budeš pekne sedieť na stoličke ako ostatní.“

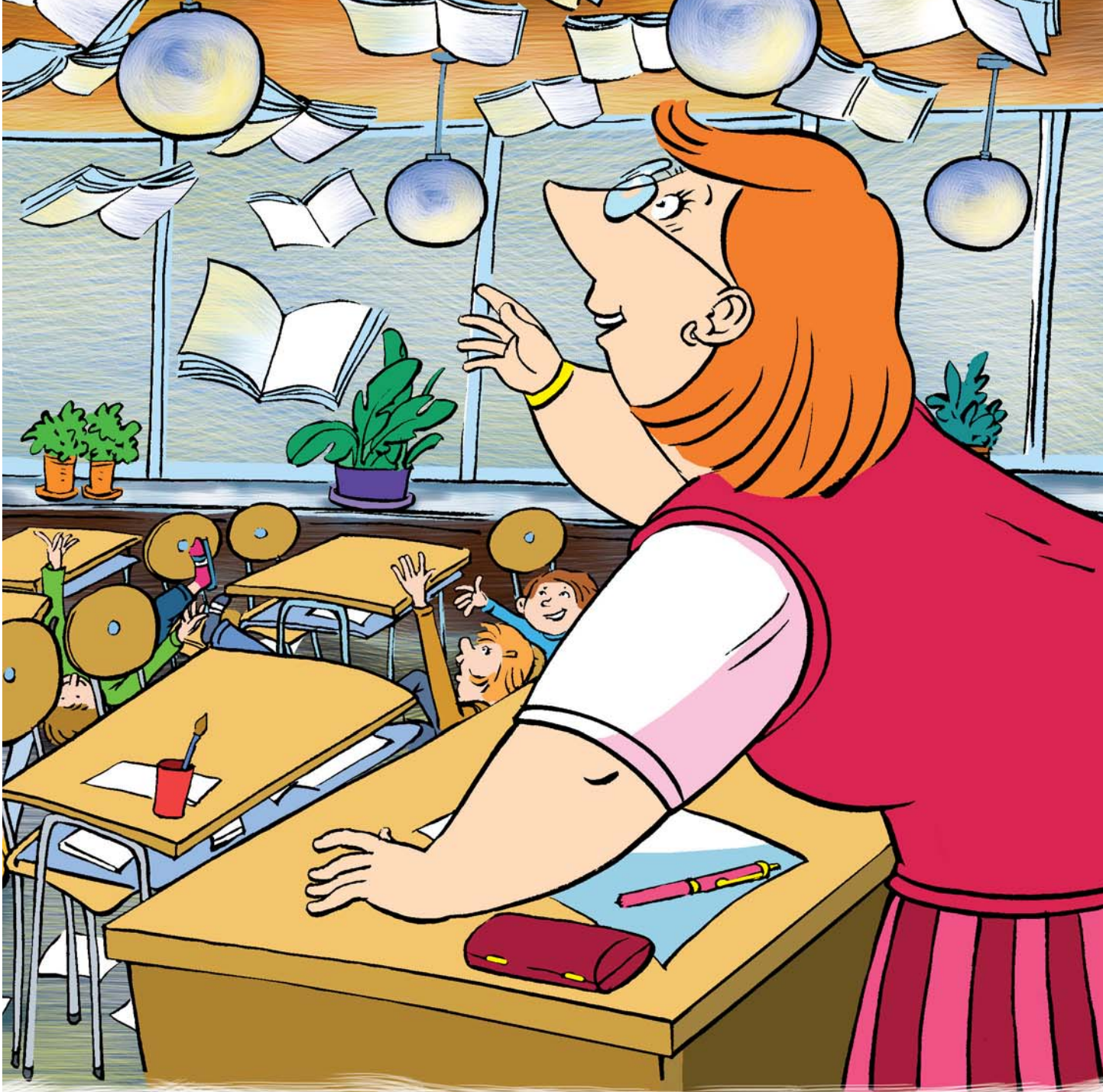
Fuky namrzene zafučal, ale vyliezol.

„Otvorte si čítanky na strane stodva,“ povedala pani učiteľka a v triede sa ozvalo šuchotavé listovanie.

Čítala Anička Veselá, čítal Vincko, Jakub, Eliška Líšková aj malá Emka a potom pani učiteľka vyvolala kučeravého Fukyho. Ten sa

nerozhodne pozrel na svojich bratov, ale tí len pokrčili ramenami, pretože čítanku nemal ani jeden z nich.

„Kde máš čítanku, kučeravý chlapec Demeter?“ opýtala sa pani učiteľka Orišková, pretože si v tej chvíli ani za svet nevedela

spomenúť, ktoré z troch nových mien patrí práve tomuto čierno-
okému chlapčiskovi.

Fuky na ňu uprel svoje veľké čierne oči s dlhými hustými mihalnicami, potom ich zas sklopil dolu k svojim modrým ponožkám.

„A prezuvky takisto nemáš,“ všimla si pani učiteľka jeho pohľad a zamračila sa. „Keby ťa tak videla tvoja mama.“

Fuky sa zachvel. Mama naozaj nemala rada, keď doma chodili naboso. A už vôbec nie v škole. Mamka ich najradšej videla v čistom a peknom oblečení. Ale či sa to dalo? Lietať po ihrisku, liezť po stroch a nezašpiniť sa pritom?

Fuky prestúpil z nohy na nohu, ale to už sa zo zadnej lavice ozvalo tiché **lusknutie**. A skôr, než by ste povedali fuk, do triedy vletel vietor a všetky čítanky sa zrazu zdvihli z lavíc, zamávali krídlami a usalašili sa na strope.

„No toto!“ vykriekli deti od údivu.

„No toto!“ vykrikla aj pani učiteľka, ktorá od ľaku takmer omdlela. „Čo budeme robiť?“

To bola Fukyho chvíľa. Chytró si ľahol na zem priamo pod jednu čítanku, prižmúril čierne oči a začal čítať. No žiadne krásne čítanie to teda nebolo, skôr veľké jachtanie, ale keď to deti videli, rýchlo si všetky políhali na podlahu pod svoje čítanky a očami poslušne sledovali text.

„Ja to neprečítam,“ lamentoval Alan, ktorý nosí okuliare. „Je to pre mňa príliš ďaleko.“

Vedľa ležiaci Čáryfuk siahol do vrečka a vytiahol malý divadelný ďalekohľad.

„Na,“ podal ho Alanovi. „Vyskúšaj toto. Ale musíš poriadne zaostriť,“ upozornil ho ešte.

Alan najprv videl len samú hmlu. Vznášala sa mu pred očami a jemu sa zdalo, že v nej už-už zabľúdi. Ale ako tak krútil zaostrovacím

kolieskom sem a tam, začali sa z hmly zrazu vynárať riadky pavúkov, komárov a mušiek. Alan ešte párkrát zakrútil kolieskom a čudný hmyz sa razom zmenil na písmenká, ktorým Alan celkom dobre rozumel.

„Už to prečítam,“ zajasal a pohodlne sa s divadelným ďalekohľadom uvelebil na zemi.

Všetky deti spokojne ležali na dlážke a s rukami založenými pod hlavou čítali z čítaniek na strope. Len Radka Podoláková nie a nie si ľahnúť na zem. Práve dnes mala na sebe novú bielu blúzku s vyšívaným golierom a vedela, že doma by bol krik, keby prišla hneď v prvý deň zašpinená.

Pani učiteľke sa tiež nechcelo ľahnúť si v triede na chrbát. Veď ako by to vyzeralo, keby učiteľka pri vyučovaní vylihovala na dlážke? Stála teda pod svojou čítankou so smiešne vykrútenou hlavou a bolel ju z toho krk.

Keď Fuky ako-tak dokoktal odstavec, ozvalo sa znovu tiché **lusknutie** a čítanky popadali na zem ako prezreté hrušky.

„Au!“ vykrikla Alica Pekáriková, pretože jej čítanka spadla rovno na hlavu. „To bude hrča! Čítankovú som ešte nemala.“

Pani učiteľka s hlavou ešte stále vykrútenou k stropu nariadila, aby si deti rýchlo posadali späť do lavíc. Deti sa nechotne zbierali zo zeme. Učiť sa poležiačky by sa im veľmi páčilo. Helenka si pripadala ako na lúke pri rybníku, keď pozoruje mraky, a Janíka prepadlo veľké zívanie. Lenže Janík zíva skoro stále, pretože každý večer dlho pozerá televíziu. A to sa nemá. Práve pre to zívanie v škole.

Deti už dávno sedeli v laviciach, ale hlava pani učiteľky bola stále vykrútená k plafónu.

„Čo je?“ zasyčal Fuky ticho na bratov.

„My nič,“ odpovedal Čáryfuk.

Máryfuk len bezradne rozhodil rukami. „Pani učiteľka bude asi to... Seknutá. Z toho, že sa tak dlho pozerala hore.“

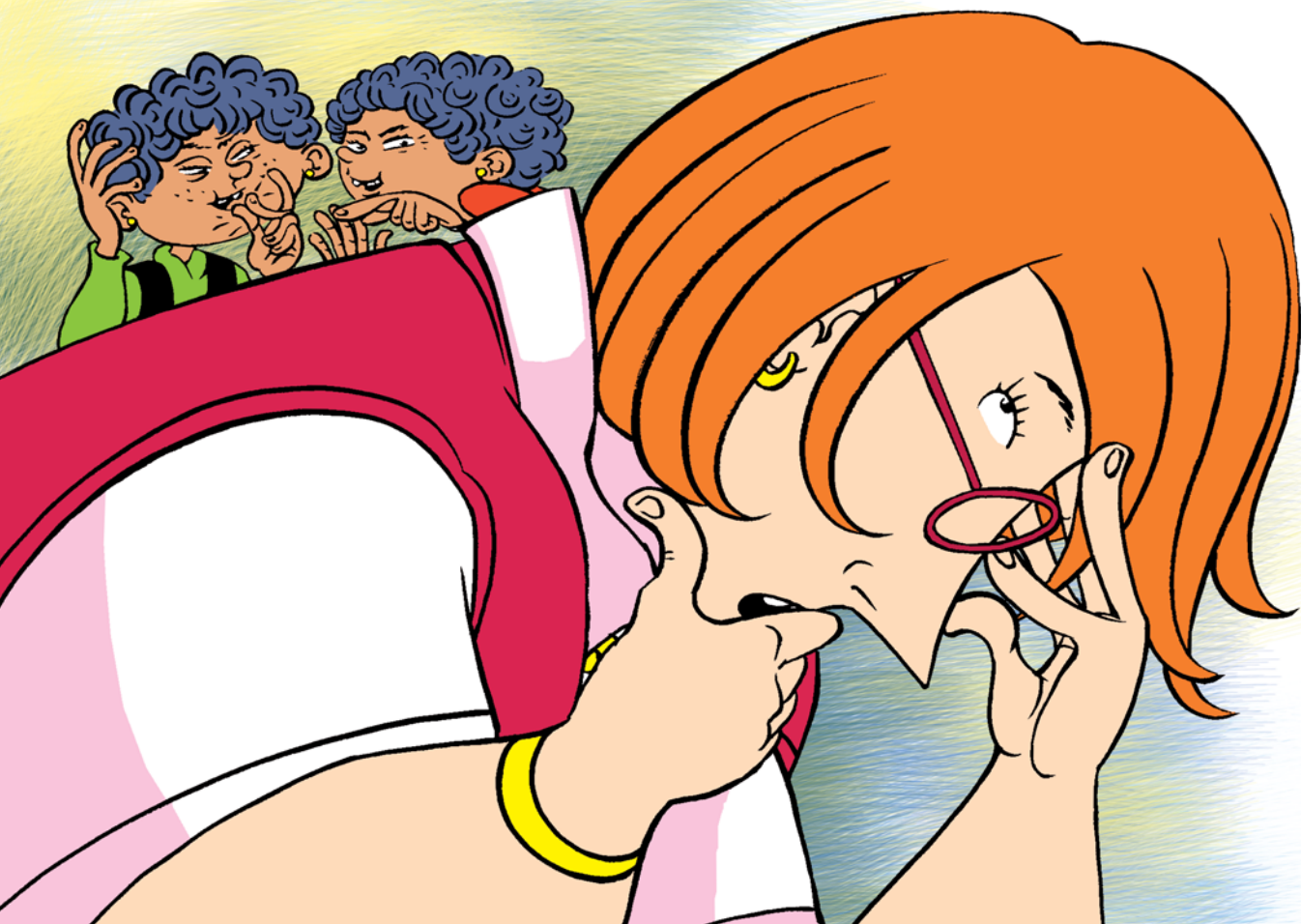
„Tak niečo urob,“ štuchol Čáryfuk do Máryfuka a o chvíľku sa zasa ozvalo tiché **lusknutie**.

Pani učiteľke Oriškovej zrazu spadla hlava dolu tak rýchlo, až jej cvakli zuby. Teraz nastal iný problém. Hlava síce bola dolu, ale visela v takom hlbokom predklone, až to vyzeralo, že sa pani učiteľka neustále klania. Keď chcela hlavu zodvihnúť, musela si ju rukami poriadne chytiť pod bradou a držať.

„Čo ti šibe?“ zasyčal na brata Čáryfuk a **luskol** prstami sám.

Pani učiteľka konečne zodvihla hlavu a skúsila, či jej už na krku naozaj dobre drží. Zakrútila ňou doľava a doprava, potom dopredu a dozadu a nakoniec ňou zakrúžila ako na telocviku.

„Teda,“ vydýchla si napokon uľahčene. „Mala som veru poriadne ťažkú hlavu. Človek by nepovedal, že vedomosti niekedy vážia až tolko.“

Namydlená Magdalénka

„Mama mi vravela, že sa s tými Demeterovcami vôbec nemám baviť,“ šepkala počas prestávky Magdalénka dievčatám.

„Nie? A prečo?“ vyvalila Radka oči.

„Mama vravela, že sú to cigáni. A cigáni sú vraj špinaví a kradnú.“

„Kradnú? Ako lupiči?“

„Asi. A potom ich chytia policajti a zavrú ich do väzenia.“

„Nehovor,“ namietla Eliška, ktorá vie vždy úplne všetko. „Deti sa predsa do väzenia nedávajú. Iba do polepšovne.“

„To je jedno,“ trvala Magdalénka na svojom, „ale sú tam zatvorení. Za trest.“

„Kto je zatvorený?“ opýtal sa Alan, ktorý začul koniec rozhovoru.

„Hm... ten nový obchod na rohu,“ povedala rýchlo Eliška a pozrela na Magdalénku výstražným pohľadom.

Lenže na hodine telocviku sa učili tančeky a Magdalénke prischol práve Máryfuk.

„Ja s ním tancovať nebudem,“ riekla rozhodne a pre istotu si ukryla obe ruky za chrbát.

„Nie? A prečo nie?“ začudovala sa pani učiteľka.

Magdalénka hľadela na biele špičky svojich nových cvičiek a zaryto mlčala.

„Tak prečo nechceš tancovať s Máryfukom?“ nedala sa pani učiteľka.

„Lebo je špinavý,“ vyhrkla Magdalénka a zrak pritom nezdvihla ani o kúsoček.

Chudák Máryfuk očervenel ako rak. Potom rýchlo pozrel na svoje nechty ozdobené smútkom od toho, ako cestou do školy vyhračoval jamku na guľky, a rýchlo ich schoval za chrbát presne ako Magdalénka.

„Vy ste mi teda pekný tanečný pár,“ vyhrĺkla pani učiteľka, pretože jej nič iné nenapadlo. Potom si však všimla Máryfukovu červenú tvár a povedala:

„S Máryfukom budem teda tancovať ja. A ty si, Magdalénka, tancuj trebárs s princom.“

„S princom?“ zhlíkla Magdalénka. Ale nech sa obzerala, ako chcela, žiadny princ v telocvični nebol.

A potom zaznelo tiché **lusknutie** a jedno stropné svetlo v telocvični sa premenilo na obrovský bublifuk. Zo stropu, kde boli pripevnené kruhy, tyče a laná na šplhanie, začali pomaly, ale úplne pomaličky padať krásne mydlové bubliny. Bolo ich toľko, až to vyzeralo, že v telocvični prší dúhový dážď. Lenže potom sa všetky bubliny zliali do jednej obrovskej mydlovej gule. Tá guľa sa dokotúľala až k Magdalénke, urobila ham a Magdalénku zhltila.

Magdalénka zvnútra búšila do jej stien rozzúrenými

